

рама на „старите“ в предосвобожденска България и препоръчва канституция, в която „ще вее един дух на разумен консерватизъм“²⁰. В кореспонденция, изпратена от Д. Коцов, този проект се характеризира като консервативен. Той се спира на неоспоримите аргументи, с които П. Р. Славейков и Петко Каравелов доказват антинародната същност на проекта и политическата зрялост на българския народ. В друга своя статия кореспондентът на вестника изказва надеждата, че с решението Уставът да се разглежда по членове ще се сложи край на интригите и недоразуменията в Учредителното събрание²¹.

В статията си от 23 март Коцов отново се връща към дебатите в събранието, протекли два дни по-рано. Той изказва твърдото си убеждение, че на българския народ му предстои да играе важна роля на Балканския полуостров. Поради това законите трябва да улесняват неговото умствено, нравсено и културно развитие и да му предоставят свобода, за да може за кратко време да заеме полагащото му се място²².

„Българин“ отразява различните мнения и бурните раисквания в Учредителното събрание върху положението на българската църква. Либералите защитават категорично проекта на Марин Дринов, според който църквата в Княжеството е част от Българската екзархия, където и да се намира тя. Вестникът преценява, че това е начинът за запазване на народното единство при съществуващите неблагоприятни за българите условия. Той изобличава стремежа на консерваторите и висшето духовенство да организират в този момент независима църква в Княжеството, което би означавало българите да се откажат от своите сънародници и да оставят населението в другите части на разпокъсана България в ръцете на турци, гърци и католици²³.

Един от въпросите, предизвикали оживени спорове по време на заседанието от 27 март, е този за свободата на печата. Няколко дни след откриване на Учредителното събрание вестникът публикува частна телеграма, изпратена от Търново. В нея се изказва мнението, че чл. 14 в проектоустава, регламентиращ свободата на печата, е формулиран повърхностно без да се определят границите на тази свобода и без да се уточни кои случаи биха представлявали злоупотреба с нея. Дописката предупреждава, че в един момент може да се окаже, че липсва свобода на печата. Според автора, ако се допусне двусмислие при формулирането на чл. 14, той ще наподобява твърдението на Мидхат паша, че Турция е конституционна държава²⁴. Вестникът настоява да се разширят гражданските права, като се даде пълна свобода на печата. „Българин“ горещо защитава това право на народа и приветства приемането на един от най-демократичните членове на Конституцията за не-